

La transfiguració d'Evita

Ès el tema de l'estiu austral. Madonna, la futura Evita cinematogràfica, ha tornat a l'actualitat un dels episodis històrico-místics que més abranda els argentins. Ara, quan els més joves es fabriquen un mite propi gràcies a Madonna, els "vells" es divideixen entre defensors i detractors del film d'Alan Parker.

Qualsevol dia de febrer. Són les quatre de la matinada. El fan número mil de Madonna canta amb un filet de veu, i per enèsima vegada, "Like a Virgin" o qualsevol èxit de la reina del pop. Els col·legues d'acampada segueixen com poden la tonada, mig adormits sobre l'asfalt o en un jardí de la vora. Madonna també deu dormir uns metres més amunt, en una de les suites del luxós Hyatt de Buenos Aires. Des que va arribar a la capital federal uns dies abans de començar el rodatge, la tribu d'incondicionals no l'ha deixada de petja. La majoria tenen entre quinze anys i vint. Viuen per veure o saludar el seu ídol i pràcticament no saben res de qui va ser Evita. El seu contacte amb el mite anirà lligat a Madonna. Però a Buenos Aires no tothom pensa igual. L'oposició al projecte d'Alan Parker i a la presència de Madonna al país ha vingut de l'òrbita del Partido Justicialista, el partit que va fundar Perón, dirigit actualment per Carlos Saúl Menem. Recursos als tribunals per impedir el rodatge, pintades al carrer contra Madonna, amenaces als actors argentins que participen en el film. La tesi és que la rossa no és digna de recrear el personatge

de "santa" Evita, oimés —diuen— que Hollywood falsejarà un mite que forma part del seu patrimoni cultural. El president de la república ha deixat fer a les forces vives del partit, però no ha pas negligit la seva faceta de *public relations*. Així, aprofitant el viatge a Davos, per la darrera reunió del Forum Econòmic Mundial, Menem va comentar, diplomàtic: "No podem prohibir ni prendre cap mesura contra el projecte perquè el meu país viu en democràcia i en un clima de llibertat plena". I va afegir-hi, amb el seu sentit de l'humor tan particular: "Buffalo Bill no era espanyol, i en canvi moltes pel·lícules van ser filmades a Espanya. Fins i tot hem vist actors italians fent de *cowboys*". En una sola cosa Menem ha estat intransigent: no ha donat permís a l'equip d'Alan Parker

Madonna

perquè rodés el famós discurs d'Evita des de la Casa Rosada. Parker confia que el president canviarà de parer. I no s'equivoca. Segons les entrevistes més recents, Menem s'ho repensa, perquè l'Argentina s'ho repensa.

El 6 de febrer Madonna apareixia públicament per primer cop davant les càmeres de més de tres-cents mitjans de comunicació de tot el món, perfectament caracteritzada d'Evita: trossa nuada al clatell, arracades de pedreria, *tailleur* anys 50 i lents de contacte marró que oculten el seus ulls blaus. Madonna, que s'havia amagat durant dies, va aconseguir el que es proposava: "ser" Evita davant les càmeres. La caracterització va impressionar tothom. Quan li demanaren si anant a tot arreu convertida en Eva Perón no tenia por dels fantasmes del passat, Madonna va contestar categòricament: "No, i ara! No temo els fantasmes, més aviat m'inspiren".

La conferència de premsa, primer i últim contacte de la *troupe* del film amb el públic, va ser el triomf de Madonna. Pràcticament ningú no va fer cas dels dos actors que acompanyaran Madonna en els principals papers: Jonathan Pryce-Perón i Antonio Banderas-el Che. Banderas, que va arribar a Buenos Aires acompanyat de Melanie Griffith i de tot el *glamour* estrepitós que la premsa de Hollywood ha fabricat per enaltir les seves feromones de *latin lover*, va quedar eclipsat. Fins i tot els intents de la premsa de fer reviure el suposat *feeling* entre Banderas i Madonna han estat inútils. Madonna "és" Evita i Evita, evidentment, mai no s'hauria embolicat amb Antonio Banderas.

Dues dones i un destí. Madonna creu –i ho ha dit en més d'una ocasió– que el paper d'Evita formava part del seu destí. Quan el projecte d'Oliver Stone de dur la vida d'Eva Perón al cinema fou desestimat per problemes diversos, Madonna ja figurava en el *casting* per a fer d'Evita. Quan Alan Parker va reprendre el projecte, Madonna li va escriure una llarga carta argumentant la seva idoneïtat per al paper d'Evita. La carta que Madonna va escriure "per inspiració divina" va tenir l'efecte desitjat. En l'única entrevista que Madonna ha concedit a Buenos Aires l'actriu i cantant afirmava que el seu perfil psicològic l'acosta molt més a la personalitat d'Eva Perón que no cap altra actriu. "Tant Eva com jo vam tenir el cor trencat de molt joves", va dir Madonna.

Els orígens de totes dues, d'Evita i de Madonna, són humils. Eva Duarte, filla il·legítima, no va conèixer mai el pare i va passar misèria du-

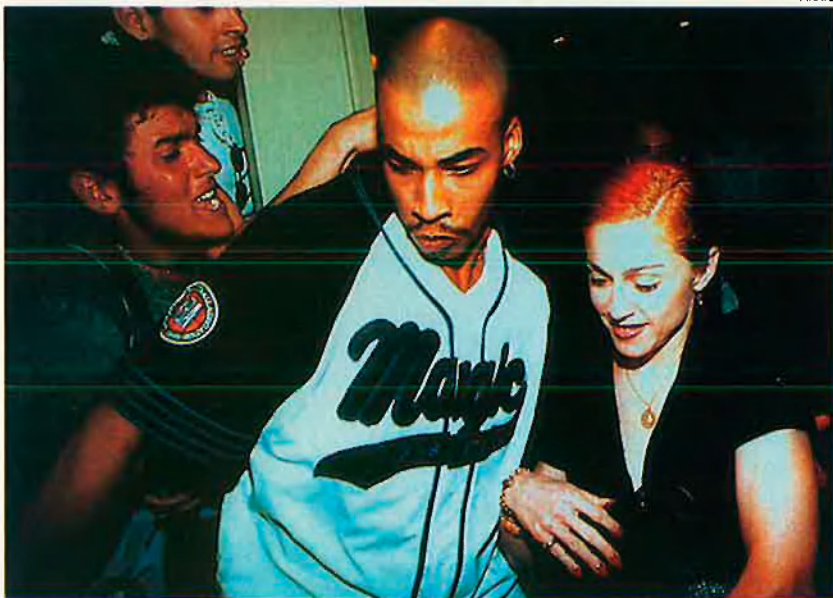
Madonna intentarà representar fidelment el paper d'Eva Perón (dalt, en aquesta pàgina) en la darrera pel·lícula d'Alan Parker. Però, els intents de Hollywood no han estat ben acollits entre molts argentins: recursos als tribunals per impedir el rodatge, pintades al carrer contra Madonna, amenaces als actors argentins que participen en el film..., la tesi és que la rossa no és digna de recrear el personatge.

rant la infantesa a Junín. Madonna, nascuda a Bay City, als suburbis de Detroit, tampoc no va tenir una infantesa gaire fàcil. Eva, als quinze anys decideix de fugir de la misèria, i aconsegueix que el seu amant, Agustín Magaldi, se l'endugui a la gran ciutat, Buenos Aires, on buscarà fortuna com a actriu. Madonna arriba a Nova York als divuit anys amb la intenció de convertir-se en cantant. Totes dues es casen un sol cop. Totes dues han estat estimades i odiades. Totes dues han tingut la mateixa relació amb els homes: no s'hi han sotmès mai.

El destí d'Evita i de Madonna s'ha convertit en un de sol aquest mes de febrer a Buenos Aires. Per una banda, el mite d'Evita s'ha vist reforçat fins al punt que es respira una nova "evitamania" que va des de l'edició de noves biografies i la reedició de *La razón de mi vida*, escrita pel periodista espanyol Manuel Penella, la revalorització de tota la imatge peronista (revistes antigues, postals, segells es venen com aigua i a preus d'antiguitat) i el ressorgiment de l'Evita salvadora dels humils. Els portuaris de Buenos Aires, en vaga de fam i seguida permanent a la Plaza de Mayo des de fa setmanes,

s'han empaperat el campament amb imatges d'Evita.

Per la seva banda, Madonna necessitava amb urgència un impuls en la seva carrera per tal de refermar el seu títol de reina del pop. La indústria discogràfica ja no confia en els vells monstres perquè ja no rendeixen, Madonna, en lloc de decidir-se per la via del matrimonis (Jackson amb la filla d'Elvis i Prince amb la seva *gogo-girl*) s'ha centrat en l'operació Eva Perón i ja anuncia el sorgiment d'una nova Madonna.

ARXIU

Sense negligir cap detall. El seu darrer clip, *You'll See*, en què Madonna ja assaja l'estètica Evita, acaba de presentar-se en versió espanyola, *Verás*, coincidint amb la seva estada a Llatinoamèrica. Sap que triomfarà.

Evita. El film. El film d'Alan Parker, tot i que no reproduïx exactament l'òpera-rock de Tim Rice i d'A. L. Webber, estrenada a Londres l'any 1976, és també un musical. La música, un 50% del film, fou enregistrada totalment l'octubre de l'any passat als estudis CTS de Wembley. La versió de Parker, a mig camí entre l'òpera i el musical, serà, segons el seu director, una obra innovadora. Pel que fa al tarannà del guió, Parker s'ha estimat més de tractar el personatge d'Evita com el d'una dona apassionada i contradictòria i abandonar el punt de vista del *libretto* de Rice, que presentava una Evita dominada per les ànsies de poder, una dirigent demagògica "de les colònies".

El film de Parker comença el 26 de juliol de 1952, quan un jove estudiant argentí, el Che (Antonio Banderas), que és en un cinema de Buenos Aires, veu que la pel·lícula s'interromp amb l'anunci de la mort d'Eva Perón: "La dirigent espiritual de la nació ha entrat en la immortalitat". Els funerals d'Eva són impressionants. Tothom plora i somica. Tothom, tret del Che

Madonna surt d'un restaurant de Buenos Aires escortada per un guarda-espalles. Des que va arribar a la capital federal argentina, uns dies abans de començar el rodatge d'Evita, i malgrat la forta oposició a la seva presència, la tribu d'incondicionals no l'ha deixada de petja.

que no hi pren part. El Che, que durant el film hi apareix diversament caracteritzat (obrer, estudiant, periodista), hi fa la funció de narrador, a vegades des de dins del relat mateix i a vegades des de fora. Tot i que no hi ha constància que Evita i el Che Guevara arribessin a coincidir mai, el personatge del Che al film es basa, en certa manera, en el famós revolucionari. Che Guevara tenia disset anys quan Perón va assumir el poder, i sempre va oposar-se al peronisme.

El film, després de la mort d'Eva, fa un *flash-back*, i se situa al 1934 en un club nocturn de Junín. Eva té quinze anys i vol anar a fer fortuna a la capital. A Buenos Aires, després de desempallegar-se de Magaldi, comença a obrir-se camí a través d'un seguit d'homes bo i treballant de model, d'actriu i de locutora de ràdio, sense gaire èxit. L'atzar decidirà el camí. Al 1943, durant un concert de caritat, Eva i Perón es coneixen. Perón és un dels militars més pròxims a la presidència de la república. Cadascun s'adona que l'altre pot oferir-li quelcom d'important. Eva decideix d'abocar totes les seves esperances i tota la seva obstinació en la política. Segura del camí escollit, construeix un cercle al voltant de Perón. S'enfronta a la seva darrera amant, la fa fora del pis del militar, i s'hi instal·la ella. Perón la deixa fer. En la bona societat de Buenos Aires qui més qui menys té la seva amant. Però l'*affaire* de Perón amb Eva és cada cop més públic i ella, cada cop més ambiciosa. Per això l'exèrcit i els oligarques, que no veuen amb bons ulls la relació, comencen a pressionar Perón perquè abandoni Eva. Però ella està decidida a convèncer el militar perquè aspiri a la presidència de la república. El suport del peronisme incipient vindrà dels treballadors i de la petita burgesia. Per segellar el seu enfrontament amb les classes poderoses i deixar clares les seves aspiracions, Perón es casa amb Eva. Les eleccions del 1946 converteixen Perón en el president de l'Argentina. El 4 de juny de 1946, una Eva radiant, de vint-i-set anys, es planta davant el poble i des del balcó de la Casa Rosada fa un discurs memorable. Acaba de néixer l'Evita de les masses.

El nou envit de Perón és el reconeixement internacional. Una ronda per Europa és l'objectiu, però la por de Perón de perdre el despatx en mans dels companys d'armes fa que hi envii Evita d'ambaixadora itinerant. Serà la millor campanya de propaganda del peronisme. Evita era el Pla Marshall argentí. Havia de dur carn, blat i somriures a l'afamada Europa de la postguerra. La primera escala és l'Espanya franquista. En aquesta visita, Evita fa cap a Barcelona en plena revetlla de Sant Joan. Assisteix a una concentració popular a la plaça de Sant Jaume, on llegeix un missatge de Perón als treballadors. Les autoritats li ofereixen un sopar al pati dels tarongers. Fora, la multitud coreja el seu nom, reclamant que aparegui al balcó. Eva

no s'estalvia d'adreçar-se a Franco amb desimboltura i de dir-li "Vol un consell? Quan necessiti una manifestació com aquesta, faci'm avisar". A la matinada, Evita surt de la comitiva de protocol i recorre els barris populars on és aclamada com si fos una fada. La resta de la ronda europea no tindrà tant d'èxit. A Suïssa, durant una passejada amb cotxe, li varen tirar tomàquets; a París, la premsa va començar a parlar d'ella amb paraules amables només quan van rebre sucosos suborns dels membres del seguici. Evita no parlava francès i s'ensopia. A Roma, tot i ser rebuda pel papa Pius XII, hi hagué un seguit d'aldarulls per les detencions de comunistes que havien sortit al carrer a insultar-la. Segons els clixés d'esquerra, Evita representava una darrera onada feixista. Finalment, la primera dama no va visitar Anglaterra, perquè la seva visita no hi tindria caràcter oficial. Eva no podia ser rebuda al Palau de Buckingham, el seu somni. A Portugal, Eva va rebre la visita de l'exiliat comte de Barcelona, Don Juan. Eva va aconsellar Don Juan que mirés d'entendre's amb Franco, perquè aquest era l'únic camí, segons ella, de la futura restauració de la monarquia a Espanya. No anava gaire errada.

De tornada a l'Argentina, Eva es concentra en la Fundació Eva Perón, una enorme empresa de comptabilitat dubtosa i de poc benefici pràctic. Aquí Eva rep les peticions de la gent humil: els escolta, els conforta, els dóna diners, els facilita serveis mèdics, aliments. En plena efervescència de la Fundació, el metge li diu que està malalta. Mentrestant, el sentiment antievita dins l'exèrcit creix. I a resultes de la prohibició de la vaga del 1951, el peronisme comença a veure com declina la seva influència entre les masses populars. Perón comença a perdre el control del seu govern i Evita el control de les seves forces per causa de la leucèmia. Però, el cop realment mortífer, el rep Eva quan es veu obligada a renunciar a la vice-presidència de la nació sota pressió de l'exèrcit, ara ja força segur gràcies a la crisi econòmica. El 26 de juliol del 52 Eva es mor. Mentre li contrueixen el mausoleu faraònic on han de col·locar les seves restes, esclata la revolució nacional del 1955. Perón ha de fugir i s'exilia a Espanya. El cadàver d'Evita desapareix. Tothom sap que el nou règim militar n'és el responsable. El peronisme i el mite d'Evita passen a la clandestinitat. Al principi de la guerrilla montonera, al 1970, els rebels executen l'ex-president Aramburu, responsable de l'enderrocament de Perón, i declaren que solament en lliuraran el cadàver als familiars quan aparegui el cos d'Evita. Perón recupera el cos d'Evita a Madrid. El 1974 és l'any del retorn de Perón a l'Argentina. El mite d'Evita és restituint i la seva despulla reposa finalment al cementiri de la Recoleta, al santuari definitiu de "*la abanderada de los humildes*".

Xènia Bussé (Buenos Aires)

Eva Perón parla als seus "descamisados" l'1 de maig de 1950. La figura d'Evita, lligada bàsicament a l'ajuda a la gent humil, entra en contradicció, segons molts argentins, amb l'opulència i el luxe amb què viu Madonna, l'actriu que ha d'encarnar la imatge del mite.

"Com seran les noves guerres que ens preparen?"

QUE BONES SERAN LES ARMES DEL SEGLE XXI!

Coneix la nova Illacrua!

Envia'ns 15 segells de 15 ptes. (225 ptes) i rebràs tot seguit el darrer número de la revista

 illacrua
ACTUALITAT I ALTERNATIVES

La revista alternativa dels Països Catalans

Pi. Catalunya, 9, 4t, 08002-Barcelona
Tel. i fax: (93) 301 17 20